

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.” Máté 7,12

Kié és mire a templom?

Tudjuk jól, Isten mindenhol jelen van. A templom mégis abban különbözik minden más helytől, épülettől, hogy a története során olyan szimbolika kapcsolódott hozzá, olyan atmoszféra vette körül, illetve tölti be, ami különleges hangsúllyal hordozza az Istennel találkozás lehetőségét, egyben felkínálja az egymástól különböző, akár egymáshoz kritikusan, ellenségesen álló emberek, embercsoportok közötti békés, isteni dimenzióban megélt közösség lehetőségét is. Magyarországon két protestánsok által koncentráltan, de nem kifejezetten csak cigányok által és cigányoknak felépített templom áll. Ezek születéstörténetét ismerhetjük meg a Tükör jelenlegi számából, valamint azt – és ez a lényeg –, hogy miként segítik a lelki templomok felépülését (1Pét 2,5).

Templom a cigánytelep közepén

Van valami különösen felemelő abban, amikor egy régi imádság egyszer csak kézzelfogható valósággá válik. Ezt élhettük át idén nyáron Mezőberényben, a „Delhi” városrész közepén, amikor felavatták Magyarország első pünkösdi cigánytemplomát. Egy álomból, amely évekkel korábban született meg, mostanra templom, közösségi tér és otthon lett.

A történet évekkel korábbra nyúlik vissza. Amikor Surman László pünkösdi lelkész szívében megszületett a gondolat, hogy a cigány testvéreknek szükségük van egy templomra Mezőberényben, sokan még nem is merték elhinni, hogy ez lehetséges. Addig a gyülekezet tagjai kölcsönlakásokban, házi csoportokban találkoztak, néha szűkös körülmények között, de annál nagyobb lelkesedéssel. Az alapkövételére 2022 tavaszán került sor. Azon a napon már mindenki tudta, hogy Isten munkája van ebben, és ha ő elkezd valamit, azt végig is viszi.

Az építkezés persze nem volt könnyű. Az anyagiak előteremtése sokszor próbára tette a közösséget, és az árak emelkedése miatt többször is újra kellett gondolni a terveket. De minden nehézség közepette megmaradt a hit: ha az Úr akarja, akkor lesz templom. És lett. 2025. június 27-én ünnepélyesen átadták az épületet, amely nemcsak falakat, hanem lehetőségeket is jelent.

Az átadó ünnepségen nemcsak a gyülekezeti tagok voltak jelen, hanem a város vezetői, vendég lelkészek, testvérek más településekről és támogatók is. Megható volt látni, ahogy a cigánytelep közepén álló templom körül együtt ünnepeltek cigány és

nem cigány testvérek, fiatalok és idősek, és közösen adhattak hálát Istennek.

Az új templom egyszerre szolgál istentiszteleti helyként és közösségi térként.

Vasárnaponként a gyülekezet tagjai itt találkoznak, hogy együtt dicsérjék Isten és hallgassák az evangéliumot. A hétköznapiakban pedig élet költözik a falai közé.

Gyermekek számára foglalkozásokat tartanak, a fiataloknak ifjúsági alkalmakat szerveznek, és tervezik, hogy hamarosan oktatási és szakmai programok is elindulnak. A cél az, hogy ez a templom ne csak a vasárnapok helyszíne legyen, hanem egy olyan központ, amely hét közben is segíti a közösséget: erősíti a családokat, tanulási lehetőséget ad a fiataloknak, és támaszt nyújt azoknak, akik nehézségekkel küzdenek.

A gyülekezet jelenleg közel harminc aktív tagból áll, de a templomot úgy építették, hogy százötven főt is be tud fogadni. Ez kifejezi a hitüket és a reménységüket, hogy Isten sokakat fog idehívni, és az üres padok idővel megtelnek élettel. Az öröm tehát óriási, de közben tudjuk, hogy a munka nem ért véget. Sőt, most kezdődik igazán.

A templom megépítése és átadása a cigánymisszió számára is fontos üzenet. Nemcsak arról szól, hogy egy közösség méltó helyet kapott az istentiszteletekhez, hanem arról is, hogy a legnehezebb körülmények között élők számára is van jövő és van remény. A szegénység, a munkanélküliség és az előítéletek továbbra is jelen vannak a mindennapokban, de az új templom azt hirdeti: Isten képes új alapot adni, képes változást hozni, és képes közösséget formálni ott, ahol emberileg lehetetlennek tűnik.

A mezőberényi pünkösdi templom országos szinten is mérföldkő. Mint az első pünkösdi cigánytemplom Magyarországon, jelképpé vált: bizonyítéka annak, hogy az evangélium valóban elér a perifériára, és hogy a cigány közösségek nem csupán részei, hanem gazdagítói is az egyház egészének.

A jövőbe tekintve sok tervük van. Szeretnék elindítani érettségire felkészítő programokat, szakmai képzéseket, amelyek segíthetnek a fiataloknak kitörni a szegénységből. Emellett közösségi alkalmak, családi napok, kulturális események is helyet kaphatnak a templomban. Mindez azt szolgálja, hogy a gyülekezet ne csak lelki, ha-

nem gyakorlati értelemben is áldássá váljon a környezetében.

Ahogy ott álltam az átadáson, az jutott az eszembe: ez az épület nemcsak falakat és padokat jelent, hanem életeteket, amelyek megváltozhatnak. Gyermeket, akik itt kapnak jövőt. Családokat, amelyek

itt erősödnek meg. Embereket, akik itt találják meg a békességet és a reményt. Mindez Krisztus kegyelméből.

A mezőberényi cigánytemplom tehát egyszerre múlt és jövő, hála és reménység. A története bizonyíték arra, hogy Isten munkája nem áll meg, és hogy az evangéli-

um minden közösségben képes új életet hozni. Mi, akik a cigánymisszióban szolgálunk, hálásak vagyunk, hogy részesei lehetünk ennek a csodának, és hiszünk abban, hogy ez csak a kezdet.

*Durkó Szabolcs
Fotó: Gavra Róbert*

Az alsózsolcai cigány gyülekezet rövid története megalakulásától a jelenig

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek...” (Titusz 2,11)

1952. szeptember 19-én Kistokajból egy cigány asszony felkérésére érkezett meg Alsózsolcára id. Szuhanzski János bácsi, aki a Jézusról szóló szép történeteken keresztül bemutatta Isten szeretetét, amely a cigányságra is kiáradt.

Kezdetben 9-10 négyzetméternél nem nagyobb házaknál jöttek össze, majd a Sajó-mentén elhúzódó réteken hangzott az igehirdetés sok Istent dicsőítő és bűnbánó énekekkel egybekötve. Aki éppen megnyitotta az otthonát, ott gyűltek össze a testvérek istentiszteletre.

Édesapám, id. Erdei Nagy László a hetvenes évek elején – miután megtért – meghívta házukba szolgálni János bácsit, és attól a naptól oda koncentráltak az istentiszteletek, bibliaórák. Ekkor gyermekként, gitárral kísértük az énekeket Róbert ősémmel. Nagyon hamar kinőtte a gyülekezet a helyiséget, mert egyre népszerűbb lett a metodista szolgálattevők lelkületében megnyilvánuló fiatalos és családi lendület. Egyre több fiatal jelent meg az alkalmon. A növekedést látva az egyház 1987-ben megvásárolt egy családi házat, amelyet átalakítottak imaházzá. A 90-es évek elején megkértek, hogy alakítsak énekkart, hogy ez kohéziós erőként hasson a szolgálókra és az egész közösségünkre. A gyülekezet nemcsak alkalmban bővült, hanem szolgáló testvérekkel is. Így lett ifjúsági óra, férfi óra, női óra, énekkar.

Ebben az időben, a rendszerváltás idején nagyon sok cigány testvér elvesztette a munkahelyét. Nagy volt a kenyér utáni szükséglet, de még nagyobb volt az Isten

igéje utáni éhség. Ebben az időben Isten a nyomorúsággal egyetemben kiárasztotta reánk az ébredés Lelkét. A gyülekezetünk szinte naponta gyűlt össze házanként az ige hallgatásra és éneklésre, imádatra, mert nem volt elég a heti alkalmak sora.

Ebben az időben édesapám, mint laikus igehirdető szolgált minden nap közöttünk. A gyülekezetünk folyamatosan csak nőtt olyannyira, hogy nem fért be az imaházba, így az udvaron is álltak az emberek, hogy hallgathassák az evangéliumot.

A gyülekezet megnövekedett létszáma már a kilencvenes években nagyobb épületet igényelt volna. A kétezres év azért lett fontos jelentőségű a számomra, mert ekkor kaptam meg a lelkészi szolgálatra való elhívást az Úrtól a következő igével: „Mert nem az a megbízható ember, aki önmagát ajánlja, hanem az, akit az Úr ajánl.” (2Kor 10,18)

A tanulmányaimat már Szuhanzski István lelkész mellett kezdettem el, és fejeztem be. Az ő ideje alatt iktattak be helyi lelkésznek, és ekkor vált időszerűvé a templom építésének szükségessége. Így történt, hogy 2011 őszén elkezdődhetett a templomunk építése kétlépcsős ütemezésben. Először a templom és a gépészeti ház épült meg. Ekkor átmenetileg a gyülekezet a korábban sokunknak munkát biztosító – eredetileg asztalos üzemnek készült – épületben élte a hitéletét. Emlékszem, milyen örömmel énekeltek már a félkész templomban is.

2012-ben költözött a gyülekezet a templomba. A katarzis pillanatában Salamon templomszentelő imádságára asszociáltam. Miközben azt kértem Istentől, hogy mindazt, amit eddig felépített Alsózsolcán az eddig szolgáló lelkészek által, én tönkre ne tegyem.

Gyülekezetünk örömeire szolgál a templom, főleg a második lépcsőben elkészült szociális helyiségek miatt is. Isten szeretete felfoghatatlan, mert azóta is ad újabb megtérőket, akik többen fiatalok vagy fiatal házaspárok. Sokan szabadultak meg a drog és alkohol rabságától. Ezek a fiatalok a jövő gyülekezete is. Csodálatos az a tudat, hogy Isten üdvözítő kegyelme nemcsak a múltban, de ma is utolérhető!

Legyen ezért hála és dicsőség egyedül a mi Urunknak Jézus Krisztusnak! „Soli Deo Gloria!”

Isten áldja meg a Lap szerkesztésében fáradozókat és a kedves olvasókat is.

Tiszteletteljes szeretettel:

Erdei Nagy László, szolgatárs